

Øjeblikket vil indkomme i Statskassen omkring 59 Mill. Kr. ved 1. August, og at der for det kommende Aar af det forrige Statslaan vil indkomme omtrent 22 Mill. Kr. i Aaret fra 1. Juli 1915 til 1. Juli 1916. Det vilde altsaa tilsammen blive 81 Mill. Kr. Dertil kan nu lægges 1 Mill. Kr., som vil indkomme fra Den sjællandske Bondestands Sparekasse; det vil altsaa i alt blive 82 Mill. Kr. Derimod tør jeg i alt Fald ikke endnu regne med, hvad den overordentlige Indkomstskat kan give, idet der vil komme meget store Udgifter for Staten ved det Dyr-tidstillæg, som vil blive foreslaaet af Regeringen, og som der er al Rimelighed for i en eller anden Form vil blive vedtaget af Rigsdagen. Dette vil sluge saa store Beløb, at jeg i dette Øjeblik ikke tør afgøre, om der vil komme meget mere ind i Statskassen ved det første Provenu af den overordentlige Indkomstskat, det, som falder den 1. December. Der vil altsaa i alt Fald være en 82 Mill. Kr. at raade over, men derfra gaar 10½ Mill. Kr., som Statsbevisernes Indløsning vil kræve udredet af Statskassen. Tilbage bliver 71½ Mill. Kr. Men hertil kommer, at Finansministeriet har været nødt til at overtrække sin Konto i Nationalbanken meget betydeligt; jeg kan ikke sige, hvor meget det beløber sig til ved denne Maanedes Ud-gang, men det vil være et meget betydeligt Beløb. Dette Beløb vil da være at udrede af det nye Statslaan.

Imidlertid, for indeværende Finansaar mener jeg, vi er sikrede, og dette ogsaa under den Forudsætning, at Krigen vedvarer og ikke, som man i sin Tid havde haabet, ophører ved det nu kommende Efteraar. Hvis dette dog skulde blive Tilfældet, vilde vi være overmaade heldigt stillede. Men selv om Krigen vedvarer indtil Begyndelsen af næste Aar, vil vi vel ogsaa kunne klare os. Men hvis den strækker sig udover et Tidsrum, man i dette Øjeblik ikke kan gøre sig nogen Forestilling om, er det indlysende, at ingen kan paatage sig Garanti for, hvorledes da vore Finanser vil stille sig. Men jeg mener altsaa, at vi er sikrede i indeværende Finansaar, hvis alt gaar, som det indtil nu er gaaet, og rimeligvis ogsaa vil være sikrede nogle Maaneder ind i næste Aar.

Om selve Lovforslagets Indhold har der ingen Strid været rejst i det andet Ting. Man har ment, at det var rigtigt og forsvarligt, at man ved Statslaanet gik til denne Mellemløbsform mellem Statsgældsbeviset, der udløber med meget kort

Tidsfrist, og Statsobligationen, som ved Amortisation først indfries efter 40—60 Aars Forløb. Man er gaaet til denne Mellemløbsform, som repræsenteres af Statsgældsbeviset, som her er sat til et Forløb af 10 Aar. At jeg ikke turde foreslaa saa stort et Laan som et Laan paa 60 Mill. Kr. optaget ved Hjælp af kortvarige Statsgældsbeviser, vil vist være indlysende for alle, idet det vilde være at stille Staten overfor samme Vanskelighed, ja maaske forøget Vanskelighed ved at skaffe Laanemidler allerede om et Aar. Paa den anden Side har jeg ikke ment, at det, naar Laanvilkårene var saa vanskelige som i Øjeblikket, var nødvendigt at gaa til Udstedelse af Statsobligationer, der amortiseres i Løbet af meget lang Tid. Man har da valgt at gaa til denne Form, Statsgældsbeviser, der forløber i et Tidsrum af 10 Aar. Selv et Forløb af 5 Aar vilde neppe have været heldigt at vælge, for hvem ved, hvorledes de økonomiske og finansielle Forhold vil stille sig allerede om 5 Aar efter en Krig som denne, men om 10 Aar synes der Rimelighed for, at man er kommet i normale Tilstande, saa at Staten dog rimeligvis, forhaabentlig, kan laane paa billigere Vilkaar, i alt Fald ikke paa dy-rere. Derfor er denne Tid og denne Form valgt. Heller ikke har man i Folketinget fra nogen Side gjort nogen Indsigelse imod, at Renten er sat til 5 pCt. Der er ikke noget Sted i vore Nabolande i dette Øj-blik laant paa bedre Vilkaar. Ikke heller har man gjort nogen Indvending imod, at der ydes Bankerne en rimelig Provision ved denne Lejlighed. Fordelen for Statskassen er den, at Beløbet sikkert indgaar paa Dag saa at sige. Men jeg har, lige som Tilfældet var, da jeg havde den Ære at fremsætte Lovforslag om Udstedelse af Statsbeviser, ment, at ved en saadan Lejlighed var den vigtigste Betingelse den, at Staten var sikker paa at faa Laanet; om det kostede en Smule mere eller mindre i Provision, har jeg ikke anset for afgørende. Jeg tror, at Staten skal være stillet saaledes, at det Beløb, den trænger til, uden Vanskelighed nemt og hurtigt indgaar i Kassen.

Paa intet af disse Punkter er der fra noget Parti i Folketinget rejst nogen Indsigelse. Derimod er der to Punkter, der har været forhandlede, om jeg saa maa sige. Først kan jeg dog sige, at der lige akkurat har været rejst Spørgsmaal om, hvorvidt det havde været muligt at skaffe Penge fra udenlandsk Marked, medens man her henvender sig til Indlandet, og